

ὦ! δούστην μητέρα! — σφαλὼν τὴν πορείαν
 ἴδεν ἄγγελος ὅδε κατέλθῃ, πικρίαν
 Φρικτὴν θὰ γεύθῃ, καταιγὶς θὰ μαράνη
 Τὸ πλάσμα τ' ἀδρόν, καὶ αὐτὸ θ' ἀποθάνῃ!

Ἦγῃ τόπος θρήνων, δεινῶν, ἐγκλημάτων...
 Ἐκ πείσματος ὥρα αὐτῶν διαπλάττων,
 Τὸ ἔργον τοῦ φεῖ! ὁ Θεὸς κατηράσθῃ...
 Ἦ γῇ ἐξ ἀρχῆς δυσδαίμων ἐπλάσθῃ.

ὦ τάλαινα φίλη, ὦ γύναι δειλαία,
 ὦ βίος σερὰ δδυνῶν φρικαλέα,
 Ἦ γῇ δυστυχούντων θνητῶν κατοικία,
 Στιγμὴ ἢ χαρὰ μας, αἰὼν ἢ πικρία.

Στιγμὴν μίαν μόνον, στιγμὴν παραδείσου,
 Τὸ τέκνον σου, μητέρα, ἐχάρ' ἡ ψυχὴ σου,
 Καὶ τώρα, παντλήμων, θὰ κλάυσης αἰῶνα!
 Τὴν τύχην σου τίς θὰ εἰπῇ ἀλγηδόνα;

Καλλίμορφον ἄγγελον εἶχες ἐγγὺς σου·
 Δαμπρὸς ρύαξ, ἱλαγες, θὰ ρεῖς ἡ ζωὴ σου·
 Ὁ ἄγγελος ὅμως εἰς γῆν παρεδόθη
 Κι' ὁ νέος σου βίος καίρῳ ἐτρώθη...

ὦ! κλαῖε, ἀθλίε, καὶ πληττε τὰ στήθη·
 Χαράν ἀμύγη ὁ Θεὸς μάς κρηνίσῃ·
 Φεῖ! μέχρι θανάτου τοῦ τέκνου ἂν κλάυσης,
 Οὐδ' ἀπαξ αὐτὸ ἐφίξῃς θ' ἀποκλύσης!

Σιῶν ἐπὶ ὕπνον τὸ τάλαν κοιμάται,
 Ἐνθ' ὃ ὁ βαρρὰς ἐπὶ τάφῳ μυκάται,
 Ἐντὸς μικρὰ κακουργία τελεῖται...
 Μητέρες ἱγρήφῃ, πικρῶς νὰ θρηνητε!

Νοέμβριος 1878

ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΠΑΠΗΑΖΟΓΑΝΗΣ

ΑΣΜΑΤΙΟΝ

Ἐάν ἔγραψῃ νὰ ζήσω εὐδαίμων,
 Ἀπὸ αἰ προσδοκῶ τὴν χαρὰν,—
 Σὺ Θεὸς δι' ἐμὲ διανέμων,
 Ἦ τὸν ὄλβον ἢ τὴν συμφορὰν.

Ἄν προώρῃς τὸ πεπρωμένον,
 Καὶ ἀγγέλων στιγμὰς νὰ ἰδῶ,
 Σοῦ πλησίον αἰετοῖς μένων,
 Οὐρανὸν παρὰ σοῦ θὰ ζητῶ.

Πλὴν ἂν θέλῃ ἀπάνθρωπος μοῖρα,
 Νὰ μὲ ρίψῃ σὸς πάλιν μακρὰν,
 «Σ' ἀγαπῶ!» ἄφες ἄφες ἡ λύρα,
 Νὰ στενάζῃ κ' ὑστάτην φορὰν!

Ἀλλὰ τοῦτο, Θεέ, μὴ θελήσῃς,
 Σὺ προστατῇς ἀγνῶν καρδιῶν,
 Ἄδης εἶναι μακρὰν τῆς ἡ κτίσεως,
 Μαῦρον βάραν μύρων σκιῶν!

ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΠΑΠΗΑΖΟΓΑΝΗΣ

Ο ΧΕΙΜΑΡΡΟΣ

Εἰδύλλιον Περσικόν.

Ἡ καταιγὶς παρῆλθεν, ὁ δὲ μη-
 κηθμός τῆς δὲν ἀκούεται πλέον ἐπὶ

τῶν ὁρέων τούτων· τὰ διαλυθέντα
 κύματα τῶν νεφῶν ἐκλημύρηνσαν
 παρὰ τὸν χεῖμαρρον, ὅστις κα-
 τέρχεται ταχὺς καὶ θολωμένος, ὁ
 δὲ πάταγός του συναντᾶται μετὰ τῆς
 ἡχοῦς τῶν μακρυνῶν σπηλαίων. Ἐλ-
 θέ, Ζαφρέ! ὥραϊόν εἶναι νὰ κάθῃται
 τις μετὰ τὴν καταιγίδα ἐπὶ τῆς ὄ-
 χθους τοῦ χεῖμαρρου τοῦ κυλίουτος
 μετὰ πατάγου τὰ ἀφρίζοντα κύματά
 του.

Ὁ μοιρῆς οὗτος τόπος μοι ἀρέ-
 σκει· εἶμαι μόνος μετὰ σοῦ καὶ πλη-
 σίον σοῦ. Τὸ λεπτοφυὲς σῶμά σου
 στηρίζεται ἐπὶ τοῦ τεταμένου βρα-
 χιότος μου καὶ τὸ μέτωπόν σου κλί-
 νει ἐπὶ τοῦ στήθους μου. Ὁραία Ζα-
 φρέ, ἐπαράλαβε τὴν ἐρωτικὴν ἐκεί-
 νην ὥδην, ἣν τόσον θελκτικὰ ψάλ-
 λεις· ἡ φωνή σου εἶναι γλυκεῖα ὥς
 ἡ πρωτὴν αὖρα ἡ θωπεύουσα τὰ ἄνθη·
 θὰ ἀκούσω τὸ ᾄσμα σου· γαί, θὰ τὸ ἀ-
 κούσω, ἂν καὶ ὁ χεῖμαρρος κυλίει
 μετὰ πατάγου τὰ ἀφρίζοντα κύματά
 του.

Ὁ τόπος τῆς φωνῆς σου εἰσδύει
 ἐν τῇ καρδίᾳ, ἀλλὰ τὸ μειδίαμα ὀ-
 περ τὸν ἀντικαθιστᾷ εἶναι μαγευτι-
 κώτερον ἀκόμη· γαί, τὸ μειδίαμα προ-
 καλεῖ καὶ ὑπόσχεται φίλημα...
 Ἀγγελε τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἡδονῆς
 τὸ ῥόδον καὶ τὸ μέλι ἐπικάθηνται
 ἐπὶ τῶν χειλέων σου. Ἔσο διακρι-
 τικός, χεῖμαρρε, ὅστις κυλίεις μετὰ
 πατάγου τὰ ἀφρίζοντα κύματά σου.

Τὸ φίλημα τῆς ἐρωμένης διεγείρει
 ὅλας τὰς ἐπιθυμίας, Πῶς! Τὸ ἐρωτι-
 κόν σου αἶσθημα διστάζει; Θέλει νὰ
 βραδύνη τὴν στιγμὴν τῆς εὐτυχίας;
 Πρόσεξον· ρίπτω ἐπὶ τῶν ταχέων
 τούτων ὑδάτων ἐν ῥόδον· ἔφυγεν, ἡ-
 φανίσθη, νεαρὰ μου φίλη, ὁμοιάσεις
 τὸ ἄνθος τοῦτο· ὁ δὲ καιρὸς εἶναι τα-
 χύτερος τοῦ χεῖμαρρου τούτου τοῦ
 κυλίουτος μετὰ πατάγου τὰ ἀφρί-
 ζοντα κύματά του.

Ὁραία Ζαφρέ, δεύτερον μειδίαμα
 μὲ ἐνθαρρύνει, ἡ ἀρρησίς σου ἐκ-
 πνέει μὲ ἐν νέον φίλημα· ἀλλὰ τὰ
 βλέμματά σου μοι φαίνονται ἀνήσυχτα,
 εἰ φοβεῖσαι; ὁ μοιρῆς οὗτος τόπος
 δὲν συχνάζεται εἰμὴ μόνον ἀπὸ τὰς
 ἐρωτικὰς τρυφάδας, οἱ συμπεπλεγμέ-
 νοι κλάδοι στεφανοῦσι τὰς πεφαλῆς
 μας, οἱ δὲ στεναγμοὶ τοῦ ἔρωτος χά-
 νονται εἰς τὸν κρότον τοῦ χεῖμαρρου
 τοῦ κυλίουτος μετὰ πατάγου τὰ ἀ-
 φρίζοντα κύματά του.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΨΗΦΟΦΟ-
 ΡΙΑΣ.—Ὁ περιφανὴς ἀμερικανὸς ἱστο-

ριογράφος Πάρκμαν ἐξέδωκεν ἐν Βερο-
 λίνῳ διδακτικωτάτην διατριβήν, ἐν ᾗ
 ὑπάρχουσιν ἀποτεταμιευμένα πολλὰ
 καὶ παντοῖα ἐπιχειρήματα πρὸς ἀπό-
 δεῖξιν ὅτι ἡ γάγγραινα τῶν Ἠνωμέ-
 νων Πολιτειῶν εἶναι ἡ καθολικὴ ψηφο-
 φορία. Αἱ ἀρχαὶ αὐτοῦ, καὶ ὑπερβο-
 λικαὶ ἂν ὑποθεθῶσιν, εἶναι ἀξιαφῆγη-
 τοί, διότι ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τινὰ
 τῶν κρατῶν τῆς Εὐρώπης. Ἡ καθολικὴ
 ψηφοφορία τότε μόνον ἐπιτυγχάνει ἀ-
 ληθῶς καὶ εἶναι ἀσπαστή, ὅπου τὴν
 βελτίων μερίς τοῦ ἔθνους ὑπερισχύη
 τῆς φλυσιώτερης. Ἐρ' ὅσον ὅμως πολ-
 λαπλασιάζεται μὲν ἡ τῶν κατοίκων
 πληθὺς, συναυξάνεται δὲ ὁ πλοῦτος καὶ
 ἡ τρυφή, ἐπὶ τοσούτων ἐλαττοῦται ἡ
 ἠθικὴ δύναμις, ἣν τέως οἱ ἀγαθοὶ ἐξή-
 σκουν ἐπὶ τοὺς ὑποδεστέρους. Ἡ δια-
 νοητικὴ ἀνάπτυξις καὶ ὁ ὑψηλὸς πολι-
 τισμὸς δὲν προδιδάξουσιν τὴν πολυτε-
 κνίαν· αἱ τάξεις τῶν ἀμαθῶν ἐπομένως
 αὐξάνονται καὶ πληθύνονται ταχύτε-
 ρον ἢ αἱ τῶν ἐπιτηδεύων νὰ ἀρχώσι.
 Πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν αἱ κῶμαι καὶ
 αἱ κωμοπόλεις τῆς Ἀμερικῆς ἠδύναντο
 κάλλιστα καὶ τιμιώτατα νὰ διοικη-
 θῶσι διὰ τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας·
 ἀφ' οὗτο ὅμως κατέστησαν πόλεις με-
 γάλαι καὶ πολυάνθρωποι μετὰ κολοσ-
 σιαίων ἐργαστασιῶν, ἀφ' οὗτο οἱ κά-
 τοικοι διαφθαρέντες καλοῦσιν ἐλευθε-
 ρίαν τὴν ἀκολασίαν, πολιτικὴν δὲ ἐνέρ-
 γειαν τὴν ληστείαν, φέρονται δὲ καὶ
 ἀγρονταὶ ὑπὸ ἀγυρτῶν καὶ δημοκράτων,
 ἡ καθολικὴ ψηφοφορία ἀπεδείχθη πά-
 σης κακίας μητρόπολις καὶ λύμα ἀλη-
 θῆς τοῦ πολιτικοῦ σώματος. Ὅταν ὁ
 πολίτης ἀδυνατῇ νὰ διακρίνῃ τὸν τί-
 μιον ὑποψήφιον ἀπὸ τοῦ ἀτίμου, ὅταν
 μὴ καταλαμβάνῃ ὅτι τὸ ἴδιον αὐτοῦ
 συμφέρον συνδέεται ἀδιασπάστως τῷ
 κοινῷ συμφέροντι, ἦναι δὲ ἔτοιμος νὰ
 πωλήσῃ ἀντὶ 2 ἢ 3 ταλήρων τὴν ψή-
 φόν του εἰς εὐφραδὴ κακούργον· ὅπου
 ταν χειροκροτῇ εἰς τὰς φλυσιώτερας νέων
 Κλεωνῶν, ἀποστρέφῃ δὲ τὸ πρόσωπον
 ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ λόγου καὶ τῆς τιμιότη-
 τος, ὁ ὄλεθρος τοῦ κράτους εἶναι ἐγγύς.
 Μωρὸς κατὰ τὸν Πάρκμαν, ὁ πιστεύων,
 ὅτι οἱ ἐν Ἀμερικῇ ψηφοφοροῦντες εἶναι
 ἄνθρωποι ἔχοντες λόγον καὶ θέλησιν ἐ-
 λευθέραν. Θεὸν ἕνα μόνον ἔχουσι, τὰ
 χρήματα, ἀνθ' ὧν πωλοῦσιν ἀσυνειδή-
 τως τὸ τιμαλφέστατον τῶν ἀνθρωπί-
 νων δικαιωμάτων. Ἡ καθολικὴ ψη-
 φοφορία ἀναγκάζει τανῶν τὸν ἀμύδωνα,
 τὸ βῆμα, τὴν δημοσιογραφίαν νὰ κολα-
 κῶσι τὰς κακίας τοῦ συμφετοῦ, νὰ
 καταπατῶσι πᾶν αἶσθημα ἠθικόν, νὰ
 θωπεύωσι καὶ σαίνωσι τυχοδιώκτας,
 κλέπτας καὶ ληστές, τὸ δὲ χειρίστον
 ἐμποδίζει τὴν νομοθεσίαν νὰ τιμωρῇ
 τὰ ἀδικήματα. Δὲν ἀληθεύει, ὅτι ἡ παι-
 δεῖα καὶ ὁ φωτισμὸς διορθοῦσι τὸν κα-

κόν ψηφοφόρον· οὐδαμῶς ἀρκεῖ ἡ ἐκμάθησις τῆς γραφῆς, τῆς ἀναγνώσεως καὶ τοῦ ἀριθμοῦ, ὅταν ἀπῇ ἡ τοῦ ἥθους κοσμιότης καὶ εὐπρέπεια καὶ ἡ συνείδησις τῆς ὑπεροχῆς τοῦ κοινῶς συμφέροντος ὑπὲρ τῶν ἰδίων. Τὰ ὑψίστα τῆς πολιτείας συμφέροντα ὑπόκεινται εἰς τὴν ἐξέλεγχιν σωματείων καὶ δημοτικῶν συμβουλίων, προσελθόντων ἐκ τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας, ἐκ τῆς ὑποστάθμης τῆς κοινωνίας, διότι καὶ ἱερεῖς καὶ διδάσκαλοι συμπαρασύρθησαν ὑπὸ τοῦ χειμάρρου τῆς διαφθοράς. Μόνον ἐν ταῖς ὑπερτάταις σφαίραις τοῦ πολιτικοῦ βίου ὑπάρχει τιμιότης· ὁ εἰς τὰ ἄλλα σωματεῖα εἰσερχόμενος δυσχερῶς πάνυ θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποδείξῃ ὅτι εἶναι τίμιος. Οὕτω δὲ ἐχόντων τῶν πραγμάτων «ἡ θέσις τῆς τιμῆς εἶναι ἡ ἀπὸ τῶν πολιτικῶν ἡ ἀποχή, ἥτοι ὁ ἰδιωτικὸς βίος». Ἐν ταῖς πόλεσιν αἱ ἐπικινδυνόταται τάξεις εἶναι πολυπληθέστεραι καὶ ἰσχυρότεραι· δὲν ἀνέχονται τοὺς καλλιτέρους τῶν, προτιμῶσι τοὺς ὁμοίους, ἀπαρτίζουσι δὲ ἐνοπλον καὶ συντεταγμένην βαρβαρότητα, προωρυσμένην πάντα νὰ καταστρέψῃ. Ὅπου λείψανον, ἐκεῖ κόρακες. Οἱ πιμελεῖς φορολογοῦνται ἵνα τρέφωσι καὶ παχύνωσι τοὺς ἀργούς. Χορηγοῦνται ἀξιώματα ἵνα παρατείνωνται αἱ καταχρήσεις καὶ διατηρῶνται ἐν τῇ ἐξουσίᾳ οἱ φαυλοπίσχυλοι. Τῶν ὀλίγων ἐναρέτων ἡ φωνὴ πνίγεται ἐν τοῖς συμβουλίοις τῶν κακῶν. Ἡ θεωρία τῶν ἀναφαιρέτων τῆς ἀνθρωπότητος δικαιωμάτων κατέστη αἰσχύνῃ τῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ ὀρθοῦ λόγου. Ὁ Κ. Πάοκμαν ἀφηγεῖται διὰ μακρῶν τὰς γνωστὰς ἀπεργίας καὶ ἐπαναστάσεις τῶν ἐργατῶν ἐν τοῖς μηχανοποιείοις καὶ τοῖς σιδηροδρόμοις, ὅς ὑπολαμβάνει ἐμμεσον ἐπακολούθημα τῆς γενικῆς ψηφοφορίας, καὶ ἐξ ὧν (λέγει) χιλιάδες ἀνδρῶν ἐφανεύθησαν, χιλιάδες ἑκατομμυρίων χρημάτων κατεστράφησαν, ἀπεταφρώθησαν δὲ καὶ τινὰ τῶν πλουσιωτέρων ἐργαστασίων.

(Κ. Λεϊώ).

— Περὶ τῶν ἐν Νεαπόλει Λαζαρόνων ἐγγράφησαν ὡς γνωστὸν κατὰ καιροὺς πολλὰ καὶ ἀντιπατικὰ διὰ τὸν ἀπλοῦν λόγον, ὅτι καὶ τῶν Ἰταλῶν ἐννοεῖ ἀγνοοῦσι τὴν παραγωγὴν τοῦ ὀνόματος. Ἐπειδὴ δὲ ἡ διαβόητος αὕτη τάξις ὑπέστη σὺν τῷ προϊόντι χρόνῳ οὐχὶ μικρὰς ἀλλοιώσεις, δὲν εἶναι ἀσκοπὸς βραχεῖα περιγραφή κατὰ τὰς ἀκριβεστεράς ἐρεῦνας. Τὸ ὄνομα «Λαζαρόνοι» εἰσῆχθη τὸ πρῶτον εἰς Ἰταλίαν ἐκ τῶν ὁμόρων γαλλικῶν ἐπαρχιῶν. Ἐπὶ τῶν μέσων αἰώνων ἑκαλοῦντο Λαζαρίν οἱ λεπροί, ἅτε διατρίβοντες ἐξωθεν τῶν πόλεων ἐν νοσοκο-

μείοις, ἅτινα διετέλουν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἁγίου Λαζάρου. Ἐν τοιαύτῃ ἐννοίᾳ λαμβάνουσι τὸ ὄνομα οἱ Ἰταλοὶ μυθιστοριογράφοι τῆς ἰδ' καὶ τῆς ιε' ἑκατονταετηρίδος. Ὁ ἐκ Σαλέρνου Μασούκιος συνέταξε τὴν ἱστορίαν δύο ἐρωμένων, οἵτινες, ζητοῦντες σκέπην ῥαγδαίων βροχῶν, καταφεύγουσιν εἰς νοσοκομεῖον λεπρῶν (ospedal di lazari), καταστρέφονται δὲ ὑπὸ τῶν εἰδεχθῶν, ἀσελγαστάτων καὶ αἰμοφόρων κατοίκων. Μόλις ἐπὶ τῶν ἀντιδραστικῶν, εἴτα δὲ καὶ ἐπὶ τῶν Βουρβόνων διεφθάρη καὶ ἡγριώθη ἡ ἐν Νεαπόλει ἐσχάτη τῶν πολιτῶν τάξις ἐπὶ τοσαύτον ὥστε προσηγορεύθη διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου. Οἱ ἀργοὶ καὶ οἱ ἄστεργοι, οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν ζῶντες, οἱ εἰς οὐδένα οἶκον ἀνήκοντες κατελέγοντο ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας καὶ τοῦ δημοσίου εἰς τὴν τάξιν τῶν Λαζαρόνων. Μετ' ὀλίγον προσῆλθεν εἰς τὴν χορείαν τούτων ἕτερον στοιχεῖον φίλερι καὶ μάχιμον, ὅσοι δηλαδὴ διέκειντο δυσμενῶς πρὸς τὰς πρωτεύουσας ἐν τῇ κοινωνίᾳ τάξεις καὶ καθόλου πρὸς τὴν ὑφισταμένην κυβερνήσιν· ἐκόμισαν δὲ οὗτοι ἐπαναστατικὴν δραστηριότητα, σοσιαλιστικὰς ἀρχάς, καὶ κατήρτισαν ὀργανικῶς τὸν ἀλύγιστον τοῦτον συρφετόν. Ἐκτοτε οἱ Λαζαρόνοι διεδραμάτησαν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ βασιλείου περιφανὲς πρόσωπον, ἐξεβίβασαν ἀπὸ τῆς κυβερνήσεως ἐπανειλημμένως παντοῖα προνόμια, διὰ δὲ τῆς συμμετοχῆς ἡ τῆς ἀποχῆς τὴν μεγίστην παρέσχον ροπήν εἰς τὴν νίκην ἡ ἥτταν τῶν πολιτικῶν κομμάτων καὶ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν ἡ ἀποτυχίαν τῶν ἐπαναστάσεων. Τρανὰ δείγματα ἐνθουσιασμοῦ ἀκαταγωνίστου ἔδωσαν τῷ 1799 ὑπὲρ τῆς συστάσεως τῆς παρθενωπείου δημοκρατίας. Τῷ 1846 ἐπελάβοντο αὐτοὶ πρῶτον τῶν ὀπλῶν, μετ' ὀλίγους δὲ μῆνας διέπραξαν ἀνηκούστους θηριωδίας. Ἐκτοτε ὁ ἀστὴρ αὐτῶν ἐκλινε πρὸς τὴν δύσιν. Ἀδύστηρὸς κατὰ τῶν Λαζαρόνων νόμους ἐξέδωκεν ὁ Μουράτ ἐπὶ σκοπῷ ἵνα τοὺς ἐξαφανίσῃ τέλεον ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς· ἀλλ' οὐδὲν ἴσχυσε, διότι τὸ σύνταγμα τῶν Λαζαρόνων ἀνέβαινε εἰς 30,000, οὐχ ἥτον ἰσχυροὶ καὶ θρασεῖς ἀπεδείχθησαν βραδύτερον ἐπὶ τῆς βουρβωνικῆς φαυλοκρατίας. Μιᾶ τῶν ἡμερῶν ἔστειλαν εἰς τὰ ἀνάκτορα ἐπιτροπὴν αἰτούμενοι καλλιτέραν ποιότητα καὶ εὐτελεστέραν τοῦ ἄρτου τιμὴν. Ὁ βασιλεὺς, ὃν προσηγόρευον πάντοτε διὰ τοῦ σύ, συνέστησε δημόσια ἀρτοποιεῖα, ὅπως ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς ἀπειλητικὰς ἀξιώσεις τῶν. Πᾶσαν δυνάμιν πολιτικὴν ἀπέβηλον οἱ Λαζαρόνοι ὅτε καὶ αἱ ἄλλαι τάξεις ἐν τῇ νοτίᾳ Ἰταλίᾳ ἤρξαντο βαρμηθῶν ἐνθουσιῶσαι ὑπὲρ τῆς ἐνό-

τητος καὶ ἐλευθερίας τῆς Ἰταλίας. Εἰς τοιαύτην ὑψηλὴν ἰδέαν καὶ αὐταπαρνησιν δὲν ἠδύνατο νὰ μετασυσταθῶσιν οἱ ὑπὸ τῶν Βουρβόνων ἐτι μᾶλλον διαφθαρέντες Λαζαρόνοι, οἱ σύνθημα ἔχοντες τὰ τρία F, Farine, Feste, Forche, ἥτοι ἄλευρα πρὸς κατασκευὴν ἄρτου καὶ μακαρονίων, δημοσίας πανηγύρεις καὶ ἀγγόνην διὰ τοὺς ἀρνούμενους τὰ δύο πρῶτα. Ἐν τοιαύτῃ τριάδι ἔκειτο ὅλη ἡ περὶ τὸ κυβερνᾶν σοφία τῶν Βουρβόνων. Ὡς τάξις ἰδίᾳ Λαζαρόνοι δὲν ὑπάρχουσι πλέον. Ἐφ' ὅσον ὅμως ἡ ἰταλικὴ κυβερνήσις δὲν βυθμίζει τὰ κατὰ τὴν κανονικὴν ἐργασίαν οὕτως ὥστε νὰ μὴ μένῃ ἀργὴ ἡ μεγίστη τοῦ ὄχλου μερὶς δι' ἐλλείψιν εὐκαιρίας ἡ χειραγωγοῦ, δὲν θὰ ἐλλείπωσι Λαζαρόνοι τοιοῦτοι, αἰοὺς ἀποδεικνύουσιν αἱ παραδόσεις, τὸ κλίμα καὶ ὁ ἐθνικὸς χαρακτήρ.

ΠΛΟῖΣ ΕΠΙ ΤΟΝ ΒΟΡΕΙΟΝ ΠΟΛΟΝ.

— Νεᾶν ἐπὶ τὸν βόρειον πόλον πελαγοδρομίαν ἐπιχειροῦσι κατὰ τὸ προσηγῆς θέρος ὁ ἐξ Ἀμερικῆς μοίραρχος Σέυνε καὶ ὁ ἐξ Ἀμβούργου γερμανὸς πλοίαρχος Ἰακώβης, ὁ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔ-ος ἀπὸ Φιλαδελφείας εἰς Γαλλίαν μεταβὰς ἐπὶ ἀεροδρόμῳ. Ὁ μοίραρχος Σέυνε μελετᾷ νὰ προχωρήσῃ μετὰ τοῦ πλείου του ὅσον δύναται βορειότερον· κατόπιν δὲ ἀπὸ κοινῶς μετὰ τοῦ Ἰακώβη θὰ παγετοδρομήσῃ εἰς τὰ πρόσω ἐπὶ ἐξ Χαμουλικῶν, τελευταῖον δὲ ἐπὶ τριῶν ἀεροδρόμων (κατὰ τὸ νεώτατον τοῦ Ἰακώβη σύστημα) θὰ πειραθῇ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν βόρειον πόλον. Πέρυσιν ὁ Ἰακώβης, κατὰ τὰς ἀλλεπαλλήλους ἀεροπορίας του, εὗρε νέον σύστημα πηδαλιουχίας προκινώτατον καὶ ἐπιτυχέστατον, ὁπερ ὅμως τηρεῖ μυστικόν. Ἀφ' οὗ συλλέξῃ ὡς πλείστας μετεωρολογικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς παρατηρήσεις ὁ Ἰακώβης θὰ ἀνακομίσῃ τὸν μοίραρχον Σέυνε εἰς τὸ πλοῖόν του, θὰ ἐπιστρέψῃ δὲ μόνος εἰς τὰ ἴδια ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἀεροδρόμου· κατὰ τὸ αὐτὸ θέρος θὰ εἰσδύσῃ καὶ εἰς τὰς βορειοτάτας καὶ τέως ἀπρόσιτους χώρας τῆς Ρωσίας.

Γαλακτοδένδρον* (Albol de leche.)

Εἰς διάφορα μέρη τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς ὁ κεκημηκὸς καὶ διψαλέος ὀδοιπὸρος εὐρίσκει συχνὰ δροσερὸν καὶ θρεπτικὸν ποτόν. Εἶναι τοῦτο ὁ χυμὸς τοῦ Albol de leche ἢ δένδρου τῆς βοῦς, ὡς παρὰ τῶν ὀδοιπόρων ἐκλήθη, ὅστις εἰς πολλοὺς ἀκατοικήτους τόπους, στερουμένους βυάκων, εἶναι ἀληθὴς πρόνοια. Ἀρκεῖ νὰ τὰ μὴ τις διὰ μαχαίρας τὸν φλοιὸν τοῦ δένδρου τούτου, καὶ ἀμέσως ἐκρέει πυκνὸν ὑγρὸν, γαλακτόχρουν, συλλεγόμενον εἰς δοχεῖα καὶ ἀπαρτίζον τὴν μόνην τροφὴν τῶν ὀδοιπόρων.